

ви отговаря: „Защото сте невѣжи, защото прѣстѣпвате Закона“. Зная едно, врѣме въ Варна гагаузкитѣ се влюбваха въ българитѣ и искаха за тѣхъ да се женятъ; гърцитѣ били пияници, а българитѣ приличали на хубави и кротки магаренца. Но това не е разбиране на Истината. Истината е наука да научимъ, какви трѣбва да бѣдатъ взаимнитѣ разумни отношения между хората. Докато човѣкъ не доведе своя умъ, своето сърце въ равновѣсие, въ съгласие съ Истината, не може да бѣде свободентъ. Само така ще може той да се съедини съ Божествения свѣтъ.

Мнозина питатъ: „Не може ли безъ страдания?“ Може. „И безъ мъки и изтезания?“ Може какъ не! Но страданията сѣ необходими за еволюцията на човѣка. Човѣкъ иска да изучи свѣта, затова непрѣмѣнно страда. А земята е мѣсто на страданията. „Ама, казва, отдѣ да зная?“ Защо, прѣди да слѣзешъ, не си питалъ горѣ разумнитѣ същества? Едно врѣме едно малко ангелче, което слушало да приказватъ много за хората, рекло на единъ голѣмъ ангелъ: „Иска ми се много да видя тия хора; я ме заведи на земята да ги видя“. Свалилъ го на земята. Ангелчето тогава рекло: „Азъ поискахъ да ме заведешъ при човѣцитѣ, а ти ме заведе въ пѣкъла“. — „Но пѣкъльтъ — това сѣ хтрата“, отговорилъ голѣмиятъ ангелъ. И наистина, пѣкъльтъ — то сме ние. Подъ думата „пѣкло“ у насъ разбиратъ кипене, бѣблене отдолу, хващане за гушата, биене братъ съ братъ — защо единъ взелъ повече отъ наслѣдството на бащата, а другиятъ — по-малко. „Равенство трѣбва“. По-голѣмъ е — нека вземе повече.